

119. Դաւիթ պառւել ձեռ կը քեշի.—Պառա՛ւ, կըսը, էրի՛, իմ խօր խիզինի տեղ շա՛նք տու, յուր տեղն է, չափն կը տանին:

Պառաւ բերի սկօն զա՛տը կը կայնացըցի.—Դաւի՛թ, կըսը, իմ ձեռ թո՛ւղ, ամօթ է, յուր չը թուղնըս, չըմ ըսը:

Դաւիթ պառւել ձեռ թուղից, պառաւ էսաց.—Դէ՛, ահա՛, կեօ էնա է:

120. Դաւիթ կգեայ. տիսնայ ինչ, Յեօվան ջիվալը բերան է բռնի, Վերդօ ել չափ առը, մտէ խիզինէն. վուսկըբ չափը, կայ: Ապա՛ Յեօվան տիսաւ, սր Դաւիթ էկաւ, խեղճ Վերտօ չաքաւ: Մէկէլ տիսան Դաւիթը տչք յընկաւ վուսկըբ. կը բեօուայ Վերտօ վերայ: Վերտօ սկուն կը վախինայ, կը քեաքի ուր թունպան, սկնայ կըշկայ Դաւիթ գլխը վերայ կայնուկ, կըսը.— Դաւի՛թ, մէկ գեր էլ քել խէր իմ վերայ բեօուացիր էր. իս ցուր էր իմ թունպան, դիւ էլ սկնայ բեօուացիր, իս ցուր իմ իմ թունպան:

—Դէ, յելի դի՛ւս, էսաց Դաւիթ:

Երկու խրեօխպէրն էլ կը վախենան, կըլըն դիւս կանգնըն:

121. Դաւիթ կգեայ, կը մոնի խիզինէն, էն վուսկիք ինչ չըն չափած, լցերիս ճիվալը մէջ: Դաւիթ հա կը լցը չափը ուու վերայ, հա փէա կտայ, թեմղըցըր, լցի տակ:

Էն Բատընայ մարդեր կըսըն.—Եդա մարդ ծո՛ւռ է, խանէք գիւս, մի բիռնիր բռնէք, մինք տէրթանք:

122. Ապա Դաւիթ չը թուղնը, խրեօխպէր էնու խապար տայ. համա չափ գըլխի՛ւ մէջ կը դարկի. վուր կը դարկի, վից խաա մարդ էն ոտ կոպանի, մէկն ատամքեր քեշի, գարկի ճաւկատ:

—Դէ, գինա՛, քիւ թագեաւուրուն ճուղապ տա՛ր, կըսը. մէկէլ չգեայ Սատունայ կնըկ, ազջըկ տանը, չգեայ խարճ ուղը:

123. Եդա մարդ կըլընը, կերթայ Բատինի մօտ:

Էն էլ դաշաը մէջ չատրքեր գարկեր, ծանտր նստիր է:

Վուսկն շատացիր է Դաւիթը մօտ, Դաւիթ վուր տտաւ ուր խօր խիզինի վուսկիք, շա՛տ խնդացաւ, շա՛տ ուրախացաւ. կուտի, քէֆին կան կգեայ:

124. Չիւր յէն օր Դաւիթ սկի գինի չըբ խմիր, չըբ գտի գինին ինչպէս է. չէ՛ վուսկն շատացաւ, գինին էլ սուլըաւ, կը խմի. վուր գինի կը խմի, ուր քէֆն կէնի:

125. Եդա Կուղբատին ըրշկից: Եդա մարդ իլեր է մէկ աշավաթ, գինաց յառէջ, ըրշկից ատամքեր յըմեն քեշիր է. ահանջներ կուռիր է, դըբ ճահաը վերայ, էրուն ջուու պէս կը